

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
Εἶναι δροσιά,
Οἱ δρόμοι εἶναι ἀγνοί, τὰ δέντρα μαῦρα
Κ' οἱ λεμονιές
Σκορπίζουν εὐωδιά,
Μὲ μαλακὰ φτερά
Πετᾶ ἡ αὔρα.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ,
Ῥοὰν ἱσιές
Περνοῦνε μὲ τὸ βῆμα ἀργὰ μπροστά μου
Διαβάτες μοναχοί :
Οἱ πίκρες οἱ παλιές,
Κοὶ γίνονται γλυκιές
Μὲς στὴν καρδιά μου.

ΒΡΟΧΟΥΛΑ

Ἐπεσε ἡ βροχούλα τ' οὐρανοῦ
Καὶ πλύθηκεν ἡ φύση πέρα-πέρα·
Καὶ βγήκε πάλι ὁ ἥλιος τοῦ Μαγιοῦ
Καὶ γέμισε μὲ γέλιο τὸν ἀέρα·
Χαρούμενα φωνάζουν τὰ πουλιά,
Μοῦ φαίνεται ἡ Γῆ σὰ ζουγραφιά.

Κι ἀνέβηκαν τὰ δάκρυα ἀπ' τὴν καρδιά
Καὶ πλύνανε τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς μου,
Σὰ ζουγραφιά κοιτάζω τὰ παλιά,
Τὰ βάσανα τῆς μάταιης ζωῆς μου.
Καὶ τὰ στενάγματά μου τὰ παλιὰ
Ἀκούω σὰν τραγούδια μακρινά.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΤΟΥ ΦΟΝΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΜΑ

Τ' εἶπες μωρέ ; — Ἐκεῖνο ποῦπα ! — Γιὰ ξανα-
πέστο ! — Ἄει νὰ χαθῆς, ἀκαμάτη, τιποτένιε ! νά !

Μὰ ὁ Θανάσης, τὸ ραφτόπουλο, δὲν πρόφτασε
καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσῃ τὸν προσβλητικὸ τὸ λόγο,
κι ὁ Γιώργος ὁ τιποτένιος, χούμησε ἀπάνω του. Τὸ
καπέλλο του κυλίστηκε στ' αὐλάκι, τὰ σγουρά του
μαλλιά ἀνταριάστηκαν, τὸ πρόσωπό του ἀναψε
καὶ μὲ σφιγμένα δόντια ἄρπαξε τὸ Θανάση ἀπ' τὸ
λαιμό. Τὸ ραφτόπουλο ἀντρειεύτηκε καὶ πιάνοντάς
τον μὲ τὰ δύο του τὰ χέρια, τὸν κύλισε στὰ χώματα,
δίνοντάς του γροθιές. Γλήγορος ὁ Γιώργος, ἀφρισμέ-
νος ἀπὸ λύσσα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση του ἓνα μα-
χαίρι. Τὸ λεπίδι ἄστραψε ἀπὸ χαρὰ καὶ στὴ λάμψη
του, ὁ μπακάλης ποῦ ὡς τὴν ὥρα ἔστεκε στὴν πόρ-
τα του καὶ τοὺς ἔβλεπε γελώντας, ἔτρεξε νὰ τοὺς

χωρίσῃ, ἀπὸ κοντὰ κ' οἱ ἄλλοι γειτόνοι. Οἱ διαβάτες
ποῦ ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ τραβοῦσαν στὴ δουλειά τους
στάθηκαν, καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολειοῦ, ξεχάνοντας
τὴν ὥρα, παρακολοῦθοῦσαν μὲ μάτια λαμπερά.

— Ἄσε με, μωρέ ! ἄφριξε ὁ Γιώργος. Ἄσε με
νὰ τὸν σκοτώσω.

— Χαμένε ! ποιόν, μωρὲ, νὰ σκοτώσῃς ;

Ὁ Θανάσης σήκωσε εὐχαριστημένος τὰ μάτια
στ' ἀντικρυνὸ παράθυρο γυρεύοντας νὰ ἰδῇ ἂν ἐ-
κείνη, ποῦ γιὰ χάρη της γίνηκε ἔλος ὁ καυγᾶς,
βλέπει τὴ νίκη του. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κατεβάσῃ
τὰ μάτια καὶ μιὰ γροθιά τοῦ ἤρθε ὀρμητικὰ στὰ
κατακλιδία καὶ τοῦ γέμισε αἷματα τὸ στόμα. Τὸ
Θανάση τὸν πῆραν ἀπὸ δῶ, τὸ Γιώργο ἀπὸ καί, μὰ
κ' οἱ δύο τοὺς φεύγοντας, γύρισαν καὶ χαιρετήθη-
καν μὲ σφιγμένες τίς γροθιές, σὰ νᾶλεξαν πῶς ὁ
καθένας τοὺς πολλὰ εἶχε ράματα γιὰ τὴ γούνα τ'
ἀλλουνοῦ.

Ὁ Γιώργος, εἴκοσι χρονῶ παιδί, εἶταν γιὸς ἐ-
νὸς τσαγκάρη.

Ὁ κακόμοιρος ὁ πατέρας του δούλευε σὰν τὸ
σκυλὶ γιὰ νὰ θρέψῃ τόση φαμελιά ποῦ εἶχε καὶ τὸ
Γιώργο μαζί, τὸ μεγαλύτερο παιδί του ποῦ δὲν εἶ-
χε ὀρεξὴ γιὰ τίποτε. Ὅσες δουλειές καταπίιστηκε,
σὲ καμμιά δὲν κατάτρωσε, δὲν τ' ἄρεσε ἡ δουλειά.
Γιὰ γλέντια ναί, γιὰ τραγούδια καὶ γιὰ ἔρωτα δὲν
εἶχε τὸν καλύτερό του μέσα σ' ὅλο τὸ νησί. Γιὰ
καυγάδες κρεμοῦσε τὸ ζουνάρι του. Ὅξω οἱ ἐμῆλι-
κοὶ του τὸν σκιάζονταν, τὸν περιφρονοῦσαν γιὰ τὴν
ἀκαματοσύνη του, μὰ τὸν ζήλευαν κίελας λιγάκι
γιὰ τὴν ἐλευθερία ποῦ εἶχε καὶ γλεντοῦσε. Στὸ σπί-
τι του εἶταν μπόγιας. Σὰν ποῦ δὲν εἶχε μιὰ δου-
λειά νὰ συμμαζώχτῃ εἶταν ὅλο γκρίνια καὶ βλα-
στήματα. Τοὺς ἔψαινε ὀλονῶν τὸ ψάρι στ' ἀχείλι, μὰ
ἡ μάννα του ὅλα τοῦ τὰ συχωροῦσε. Θὰ στρώσῃ,
θὰ στρώσῃ, ἔλεγε στὸν ἄντρα της, μὴ τὸν παρα-
παίρῃς τόσο. Νὰ ἰδῇς τί καλὸς ποῦ θὰ γίνῃ. Ἄρ-
γεὶ νὰ τοῦρθῃ τὸ μυαλό, μὰ θὰ τοῦρθῃ στὰ γερά.

Μέσα της, ἡ καρδιά της εἶταν πλακωμένη κ'
ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της : Δὲν πιστεύω αὐτὰ ποῦ λέω,
μοῦ φαίνεται πῶς ἔχασε τὸ δρόμο τὸν ἴσο τὸ παι-
δί μου.

Καὶ μοναχὰ τὸ κόνισμα τῆς Πανηγίας ἄκουε τὸ
κρυφὸ της παράπονο, σὰν μὲ φαρμακωμένο στόμα
ἐδέονταν στὴ χάρη της γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ φώτιση
καλὴ, νὰ τὴν ἀξιώσῃ νὰ τὸν ἰδῇ καλὸ καὶ δου-
λευτὴ στρωμένον κ' ὕστερα νὰ πεθάνῃ. Πῶς αὐτὸς
ξεχώρισε μέσα σ' ὅλη τὴ φαμελιά, δὲν μπορούσε ἡ
δυστυχισμένη μάννα νὰ καταλάβῃ. Ἀπ' τοὺς πα-
λιούς, κανέναν ἀκαμάτης κι ἄγριος· ἀπ' τοὺς τωρι-
νούς, ὅλοι προκομένοι καὶ τιμημένοι, ὅλοι μὲ τὸνο-

μα. Μὲς τὸ δουλευτάρικο καὶ τίμιο σὺ τους, κανένα δὲν εἶπαν χασομέρη, κανέναν ἀφιλότιμο. Ὡς καὶ τὰλλα τοῦ τὰδέρφια εἶταν θησαυρός. Ποιὸ στὰ γράμματα, ποιὸ στὴν τέχνη, ποιὸ στὴν καλοσύνη, ὅλα εἶχαν τίς χάρες τους καὶ τὸ φτωχικό τους σπίτι, θάταν ὄνειρεμένο περιβόλι χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀγριο-τσουκνίδα μέσα του.

Ὁ Θανάσης ὕστερ' ἀπὸ τὸν καυγᾶ, πῆγε στὴ βρύση κ' ἐπλύνε τὸ στόμα του μὲ τὰ σπασμένα δόντια. Ἐβραζε. Ἦθελε νᾶχε κάμει τ' ἀλατιῦ στὸ ξύλο ἐκεῖνο τὸ παλιοτόμαρο.

Θὰ πάη νὰ τονὲ βρῇ γιὰ νὰ ξεδιαλύνουν τὴ δουλειά. Θὰ πάη! μὰ ὅχι τώρα, εἶναι περασμένη ἡ ὥρα κι ὁ μᾶστοράς του θὰ τονὲ καρτερῇ στὸ μαγαζί. Θὰ τὸν ἀνταμώσῃ ἄλλη στιγμή νὰ ἰδῇ καὶ νὰ μάθῃ ποῖς εἶναι ὁ σκοπός του. Αὐτὸς ἂν κορτετζάρει τὴ Φρόσω τῆς Ἀρχύραινας, δὲν τὸ κάνει γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μοναχά. Τὸ κάνει γιατί τ' ἀρέσει ἀληθινὰ τὸ κορίτσι. Εἶναι τίμιο παιδί, μιὰ μέρα μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ. Ἄλλες δὲν κοιτάζει ὅπως τὴ Φρόσω. Δὲν εἶναι σὰν ἐκεῖνο τὸ χαμένο κορμὶ τὸ Γιώργου, ποὺ δὲν κάνει κι ἄλλη δουλειὰ ὅλη μέρα παρὰ νὰ τριγυρίζῃ στὶς γειτονιὲς γιὰ περδικοκυνῇ καὶ τώρα ὕστερα τοῦ μπῆκε στὸ ρουθόφι παραιοκοιτώντας τὴ Φρόσω. Σήμερα πιάστηκαν κάτω ἀπ' τὰ παραθύρια τῆς, αὔριο θὰ σκοτωθοῦν κι ὅποιος ζήσει. Χαλάλι τῆς!

Λίγο λίγο ὁ θυμός του ἔπεσε μὲς τὸ μαγαζί καθὼς δούλευε. Τώρα εἶχε στὸ νοῦ του τὸ ράψιμό του. Ἄν θυμοῦνταν κάπου κάπου καὶ τὰ πρωινά, ἔλεγε μέσα του, πὼς δὲ θὰ ξαναμιλήσῃ τοῦ Γιώργου μὰ θὰ κάμῃ κάθε τρόπο νὰ κουδεντιάσῃ μὲ τὴ Φρόσω, νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ποῖς ἀπὸ τοὺς δυὸ τῆς ἀρέσει. Τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Γιώργος φεύγοντας τὸ πρωῒ ὕστερ' ἀπὸ τὸν καυγᾶ, δὲν πῆγε στὴν δουλειά του. Δουλειὰ δὲν εἶχε. Πῆγε στὸν καφενὲ ποὺ δυὸ τρεῖς ἄλλοι χασομέρηδες χαρτοπαίζαν. Ἐβραζε ὁ Γιώργος καὶ χτυπώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι, καὶ μιὰ πετώντας πρὸς τ' ἀπάνω τὸ καπέλλο του μὲ τὸ μισιανὸ τὸ δάχτυλο, καὶ μιὰ κατεβάζοντάς το ὡς τὰ μάτια ἀπὸ πίσω μὲ τὴν ἀπαλάμη, τοὺς ἰστόρησε τὸ περιστατικό. Ἐκεῖνοι κάθε τόσο καὶ τοῦθαζαν φωτιά: Ὁρίστε! κι οἱ Θανάσηδες νὰ θέλουν νὰ μᾶς κάνουν τὸ κόντρα.— Ἀκοῦς τὸ θεομπαίχτη! — Θὰ τὸ καταδεχτῇς, μωρὲ Γιώργο, νὰ σοῦ μποῦν στὴ μύτη;

— Ἄσε με! ἔλεγε ἀνάδοντας, ἄσε με καὶ θὰ τὸν σιγυρίσω. Μωρὲ! μωρὲ σὺ! φέρε κι ἄλλο ρακί.

Λίγο λίγο τὸ καφενεῖο γέμιζε κόσμος. Ὁ καπνὸς ἀπ' τὰ τσιγάρα φούντωσε ὡς τὸ ταβάνι. Ἡ

μυρουδιά ἀπ' τὰ πιότὰ σκορπίζονταν ἀψά, ἱκανὴ μονάχη αὐτὴ νὰ σκοτίσῃ τὸν ἄνθρωπο. Ἄλλοι χαρτοπαίζαν ἐδῶ, ἄλλοι ἐπιναν ἐκεῖ, ἓνας κοιμοῦνταν παρακάτω, μερικοὶ διάβαζαν ἐφημερίδα. Κάπου κάπου ἀκούονταν ὁ βήχας κανενὸς καὶ σὰν ἡχώ πολλαπλή, ἐπαναλαμβάνονταν ἀπὸ καμπόσους ἀκόμα. Τὸ μονάκριβο γκαρσόνι ποὺ γύριζε πεταχτὸ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ τραπέζια κρατώντας ταχυδαχτυλογραφικὰ τοὺς δίσκους, καὶ κάνοντας τὰ ποτήρια νὰ χτυπᾶνε, φώναζε σὰν κουρδισμένο: Χτύπος! Ἀμέσως!

Ὁ Γιώργος στριφογύριζε τὰ ξαναμμένα μάτια κ' ἐννοίωθε τὸ στήθος του νὰ βράζῃ ἀκόμα ἀπὸ τὸν πρωῒνὸ θυμό, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ρακιοῦ καὶ τὰ κεντήματα τῶν φίλων, ὅπως ἐκόχλαζε τὸ νερὸ στὸ ναργιλὲ τοῦ πλαϊνοῦ του. Κοίταζε ἄγρια ὅποιον ἐμπαινε καὶ συλλογιζόνταν μισοζαλισμένος: Μὲ κοροϊδεύει ὁ ἄτιμος! Θὰ λέῃ πὼς ὁ Θανάσης μ' ἐνίκησε. Θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Κάποιος ἀπὸ μιὰ παρέα ποὺ καλὰ δὲν τὸν εἶχε μάθει ἀκόμα, τὸν ἔκραξε νὰ παίξουν. Οἱ ἄλλοι ξύνισαν τὰ μοῦτρα. Ποτὲ δὲν ἤθελαν τὸ Γιώργο στὸ παιχνίδι τους. Μὴ γιὰ τὴ συντροφιά του; αὐτὸς δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ βλαστήμιες. Γιὰ τὰ λεφτά του; Μὲ τὴν πεντάρα ἔπαιζε πάντα γιατί δὲν εἶχε κι ὅλο τοὺς ἔκλεβε. Ὡς-τόσο τώρα κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τονὲ διώξῃ. Κάθησε, ἔπαιξε κ' ἔχασε κάμποσες φορές. Πέταξε τὴν καρέκλα του κ' ἐβγήκε ὀξω. Εἶταν μεσημέρι, ἡ καμπάνα χτυποῦσε δώδεκα καὶ κίνησε νὰ πάῃ στὸ σπῖτι του μὲ ξαναμμένη ὀψη καὶ βαρὺ τὸ κεφάλι. Ποῦ τύχῃ, νά, κι ὁ Θανάσης πρόβαλε ἀπὸνα ὁρομάνι φεύγοντας ἀπ' τὸ μαγαζί του, κ' ἐτράβηξε μπροστὰ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ.

Καπνοὶ ἀνέβηκαν στὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου. Τὰ μάτια του φλογίστηκαν, τὰ δόντια του σφίχτηκαν καὶ τὸ χέρι του ἄρπαξε τὸ μαχαίρι. Μὲ δυὸ δρασκελιὲς τὸν ἔφτασε. Μιὰ ἀπὸ πίσω, καὶ τὸ τροχισμένο μαχαίρι βούτησε στὴ ράχη τοῦ Θανάση ἐρμητικὰ κι ἀσκόνταφτα σὰ νᾶκοδε ψωμί. Ὁ Γιώργος θὰ πίστευε πὼς τίποτε δὲν ἔγινε ἂν βγάζοντας τὸ λεπίδι δὲν τὸβλεπε νὰ στάζῃ αἷμα, κι ἂν δὲν ἄκουε καθὼς ἔφευγε μὲ φτερωμένα πόδια, τὸ γδοῦπο τοῦ κορμιοῦ ποὺ ἔπεφτε καὶ τὸ πνιμένο ρουχαλὲτ τοῦ λαδωμένου. Ὁ φονιᾶς ἔτρεχε, ἔτρεχε, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι αὐτὸς ποῦ πηγαίνει. Ὁ μῶλος τὸν τραβοῦσε. Ἐκεῖ μιὰ βάρκα θὰ τὸν ἔσωζε. Νὰ φύγῃ! Μὲ τί λεφτά; Τεῦρε νὰ γυρίσῃ τὸ μαχαίρι κατ' ἀπάνω του καὶ νὰ τελειώσῃ. Ἦξερε πὼς πίσω του ἄφησε ἀντάρρα γιὰ τὸ φονικό. Ἦξερε πὼς τὸν κυνηγοῦσαν. Κανένας δὲ θὰ ὑποψιαστῇ πὼς βρίσκεται στὸ σπῖτι τοῦ τέτοια στιγμή. Ἐκεῖ πρέπει νὰ πάῃ πρῶτα. Τρέχοντας ὁλοένα, πέταξε τὸ μαχαίρι ἀπᾶ.

νω ἀπὸ τὸν τοῖχο μιᾶς μάντρας. Ἀγριεμμένα τὰ σκυλιὰ τὸν γαύγιζαν στὸ πέρασμά του, τὰ παιδιὰ κ' οἱ γυναικες πρόβαιναν σὲ πόρτες καὶ παράθυρα νὰ ἰδοῦν τί γίνεται. Ἐφτασε στὸ σπίτι του κι ἀνέβηκε τῇ σκάλα γλήγορα καὶ σκοντάδοντας. Λεφτά, εἶπε, μὲ ξώφρενα μάτια καὶ κομμένη φωνή. Μέσα, θέλω λεφτά, τ' ἀκοῦς ; Γλήγορα, λεφτά !

Ἡ μάννα του ἐκέρωσε. Τί ἔπαθε ὁ γιὸς της, τί μεγάλο κακὸ τοῦς βρῆκε !—Μ' ἀκοῦς λέω ; φώναξε κλωτσώντας μιὰ ξύλινη κασέλα.

Ἐσκυψε ἀμίλητη ἐκεῖνη καὶ μὲ παγωμένα καὶ τρεμάμενα χέρια, ἀνοιξε τὸ κλειδωμένο σεντούκι, ἔβγαλε ἕνα γαλάζιο μαντήλι πού στὴν ἄκρη του εἶταν δεμένος κόμπος μὲ παράδες —Πάρ' τὰ καὶ νά-ναι γιὰ καλὸ σου, μουρμούρισε μὲ λαχτάρα.—Νερό! εἶπε, γλήγορα λίγο νερό !

Ἡ μάννα του βγήκε νὰ τοῦ τὸ φέρη. Ἐχωσε ἐκεῖνος τὸ κομπόδεμα στὸν κόρφο κ' εἶταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ. ὅταν ἔβω ἀγροίκησε κουδέντες. Ὁ φονιάς ἔστησε τ' αὐτὶ καὶ πολέμαε ν' ἀκούσῃ.

Τὴν ὥρα πού ἡ μάννα του γύριζε μὲ τὸ ποτήρι, ἀκουσε πατήματα κάτω στὴν μπασά. Ἀπὸ τὴ πόρτα πού ὁ γιὸς της τὴν εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτή, μπήκαν οἱ χωροφύλακες. Σὰν τοὺς εἶδε, μαρμάρωσε. Γιὰ νὰ μὴν τῆς πέσῃ τὸ ποτήρι, ἄπλωσε τὸ χέρι νὰ τ' ἀκουμπήσῃ ἀπάνω στῆς σκάλας τὸν καταράχτη. Τὸ πᾶνωμα ἔφευγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της κ' ἡ ἴδια ἔπεφτε, κατέβαινε χωρὶς νὰ πατῇ πουθενά, τὴν κατάνιψε ἡ γίς. Μιὰ σιδερένια ντανάλια τῆς εἶχε σφιγμένο τὸ κεφάλι ἀπ' τὰ μηλίγγια κ' ἕνα μούδι-διασμα ἀγγυλωτὸ τῆς χιλιοτρυποῦσε καὶ τῆς μά-ζεψε ἀλάκναιρο τὸ κορμί.

Τὸ ποτήρι ξέφυγε ἀπ' τὰ δάχτυλά της κι ἀναποδογύρισε ἀπάνω στὸν καταράχτη βρέχοντας τὸ παρκαλυμένο της χέρι. Ἀνατρίχισε, χαμήλωσε τὰ μάτια, εἶδε πὼς πατοῦσε γερά, εἶδε ξανὰ τοὺς χωροφύλακες. Ἀνοιξε τὸ στόμα καὶ ρώτησε μὲ λιγοψυχία : Τί ἀγαπᾶτε ; — Ὁ γιὸς σου εἶναι ἀπάνω ; εἶπε ἕνας ἀνεβαίνοντας.

— Ὅχι ! ἀποκρίθηκε ἡ καρδιά της σύψυχη, φέροντας τὴ λαχταριστὴ φωνή ὡς τὰ χλωμιασμένα της χεῖλη.

— Ἀκου, κυρά, τὸν ζητάμε γιὰ τὸ φόνο πού ἔκαμε.

Τὰ μάτια της ἐτέντωσαν τρομαχτικά, χωρὶς νὰ βλέπουν μπροστά τους, τὰ χέρια της τινάχτηκαν σὰν ἀγριεμμένα πουλιά, κ' ἡ καρδιά της ξώφρενη φώναξε : Ἐδῶ εἶναι ! πάρτε τον ! πάρτε τον !

Κ' ἔκαμε πίσω τρεκλίζοντας καὶ τ' ἀχαμνά της χέρια, τὰ δύστυχα, πού δὲν τὰ ὥριζε, ἀνοῖξαν καὶ τὰ δυὸ μαζί πασπατεύοντας σὰν τυφλά, τὴν

πόρτα τῆς κάμαρας, ὅπου ὁ φονιάς στέκονταν κα-τακίτρινος, μὲ μάτια γουρλωμένα, ἀσάλευτος σὰν πετρωμένος.—Πάρτε τον ! πάρτε τον !

Κ' ἐνῶ οἱ χωροφύλακες τὸν κατέβαζαν, ἡ μάννα γέλασε ἕνα τρανταχτὸ καὶ παράξενο γέλιο πού ἔσκισε τὸ σπίτι συθέμελο καὶ σκόρπισε τὴν ἀνατριχίλα καὶ στοῦ φονιά ἀπάνω τὸ πετόσι.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Η ΚΟΥΝΙΑ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ δλόμορφα, τὰ πιὸ ποιητικὰ ἔθιμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πού διατηρεῖται στὰ χωριά, ἐκεῖ ὅπου δὲν μπόρεσε ἀκόμα ἡ ἐπίδραση τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ νὰ νεκρώσῃ κάθε σημάδι τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς. Ὁ Ἑλληνας γεννήθηκε φυσιο-λάτρης καὶ τέτοιος ξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ παμπάλαια χρόνια ἴσαμε σήμερα. Λάτρευε καὶ λατρεύει μὲ ὅλη τὴ δύναμη, μὲ ὅλο τὸ φανατισμὸ πού ξεχωρίζει τὴ φυλὴ μας, ὅλα τῆς φύσης τὰ μυστήρια. Ἀδιάφορο κι ἂν τὰ ὀνόματα ἀλλάξανε.

Καὶ τὸ ἔθιμο τοῦτο, ἡ κούνια, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα μεγαλόπρεπο πανηγύρι γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξῆς, μιὰ πάγκαλη γιορτὴ γιὰ τὴν Ἀνάστασι τῆς Φύσης τῇ θαμάσια ! Ἐθιμο πασχάλινό, ἀνοιξιάτικο. Τὴ γιορτὴ τῆς φιλόστοργης Ἡριγόνης πού κρεμάστηκε ἀπ' τὸν καημὸ της γιὰ τὸν ἀδικο τοῦ πατέρα της Ἰκάρου σκοτωμὸ (ἀλληγογορία πού παρασταίνει τὴ γονιμότητα τῆς Φύσης) γιορτάζει ἴσαμε σήμερα ἡ Ρωμιοσύνη γιὰ τιμὴ τοῦ ξαναγεννημοῦ τῆς Φύσης, καὶ μάλιστα πανηγυρικά, ἀφοῦ ἔτυχε νὰ συμπέφτῃ μὲ τὴ γιορτὴ τοῦ ἡθικοῦ τοῦ κόσμου ξαναγεννημοῦ.

Μεθυστικὴ μυρωδιὰ σκορποῦνε γύρω τὰ δέντρα τὰ δλάνθιστα καὶ τὰ γεράκι τῆς θάλασσας τὸ μυρωμένο, τὰ ηδόνια μὲ δλόγλυκεια φωνὴ ψάλλουν τοὺς ἔρωτές τους μέσ' τὰ πλατάνια τὰσημέχρωμα, πού στίς ρίζες τους κυλοῦνε γάργαρα νερά· ἡ Φύση μοιάζει μὲ παράδεισο καὶ ἴσως νὰ εἶναι ἀληθινὰ πιὸ ὁμορφος ἀπὸ κεῖνο πού φαντάζεται καὶ περιμένει ὁ ἄνθρωπος «πέραν τοῦ τάφου». Ὅπου γυρίσῃς βλέπεις κάλλη κι ὁμορφιά, ἀρίφνητες ζωὲς δλόγυρα γεννοβολὰ ἡ Φύση.

Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν μπορούσε νὰ μὴ φανερώσῃ τὴ συγκίνηση, τὴ χαρὰ της. Εἶτανε ἀδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθὴς μπρὸς σ' ἕνα τέτοιο μεγαλόπρεπο μυστήριο. Κάθε ἑλληνικὴ καρδιά εἶτανε ἀνάγκη νὰ φανερώσῃ τὰ αἰσθήματα πού τὴν πλημμυρούσαν.